

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/109/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111224572
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3111224572.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: N., zast. S. proti žalovanému: Q., právne zastúpeného K. za účasti vedľajších účastníkov (intervenientov) na strane žalovaného 1/ O., 2/ Q., 3/ B.O, obe spoločnosti 2/ a 3/ zastúpené X. a 4/ N., zastúpené S., o určenie, že žalovaný nie je oprávnený užívať poľovný revír „A.“, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. mája 2018, č.k. 27C/194/2011-516, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

Intervenientom sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný nie je oprávnený na základe zmluvy vlastníkov poľovných pozemkov, uzavretej dňa 24.08.2010, užívať poľovný revír „A.“, zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 11 ods. 1 O.s.p. (účinného do 30.06.2006), § 470 ods. 1, 2, 4, § 137 písm. c/ CSP a § 80 písm. c/ O.s.p. (účinného do 30.06.2016). V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že z obsahu žalobného petitu je zrejmé, že tento neodstráni stav právnej neistoty, na ktorý žalobca poukazuje. Dôvodil, že v súčasnosti je situácia taká, že v prospech žalovaného je zaevidovaná Obvodným lesným úradom v T. 26.08.2010 zmluva č. XXXX/XX/XXXXXX-XXX zo dňa 24.08.2010 vlastníkov spoločného poľovného revíru „A.“ o jeho užívaní podľa § 12 zák.č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve. V zmysle tohto rozhodnutia je oprávnený užívať poľovný revír „A.“ sám správca, a to žalovaný v tomto konaní. Zmluva, od ktorej žalobca odvíja svoje oprávnenie užívať sporný poľovný revír č. XXXX/XX-XX zo dňa 29.04.2008 uzavretá podľa § 16 ods.1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve medzi žalobcom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom nebola správnym orgánom schválená, pretože žalovaný od zmluvy písomne odstúpil (dňa 28.07.2008). Z vyššie uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie súdu, ktorým by vyhovel žalobnému návrhu, obsahom ktorého je určenie, že žalovaný nie je oprávnený na základe zmluvy vlastníkov poľovných pozemkov uzavretej dňa 24.08.2010 užívať poľovný revír „A.“ na právnom postavení žalobcu nič nezmení, pretože v jeho prospech nie je registrovaná žiadna zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva, ktorá by ho aktuálne oprávňovala vykonávať právo poľovníctva v uvedenom poľovnom revíri a zmluva v prospech žalovaného, ktorá ho oprávňuje na výkon tohto práva zostane registrovaná. Na uvedenom určení teda nie je daný naliehavý právny záujem a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd žalovanému a právne zastúpenému intervenientovi 4/, ktorí mali v konaní plný úspech, priznal náhradu trov konania 100%. Intervenientom 1/, 2/ a 3/ právo na náhradu trov konania nepriznal s odôvodnením, že im žiadne nevznikli.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Uplatnil odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery). Súdu prvej inštancie vytýkal, že sa nezaoberal argumentami žalobcu a predloženými dôkazmi. Poukázal na to, že na pojednávaní dňa 16.05.2018 predložil súdu krátkou cestou fotokópiu kasačnej sťažnosti a jej doplnenie podané proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/117/2016, ktorá vec je v štádiu odvolacieho konania na Najvyššom súde SR, ako aj právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/414/2016. Uviedol, že podľa dôvodov rozhodnutia krajského súdu žalovaný odstúpil od zmluvy. Takéto odstúpenie nemohlo byť platné, pretože možnosť odstúpenia od zmluvy č. XXXX/XX-XX zo dňa 29.04.2008 neumožňovala a podľa článku VI, bod 2 na zmluvne neupravené otázky sa primerane mali použiť príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, pričom, tak ako sa žalobca viackrát zmieňoval, nebol žiaden dôvod na odstúpenie od zmluvy o prenájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri „A.“. Ďalej dôvodil, že k otázke nadobudnutia platnosti zmluvy sa žalobca podrobne vyjadril v kasačnej sťažnosti a poukázal na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, z ktorých vyplýva, že ust. článku 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť... textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. K otázke právoplatnosti rozhodnutia o zrušení vyhradenia si práva poľovníctva ministerstvom sa podrobne vyjadroval v písomnostiach a pritom zdôrazňoval, že keď Krajský lesný úrad v Trenčíne za účinnosti zák. č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve zmluvu s prihladnutím na § 80 ods. 1, 3 cit. zákona schválil, neexistovala kategória tzv. vyhradených revírov a navyše, podľa rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva nebolo možné viazať platnosť zmluvy na konkrétny právny akt. Nesúhlasil s odôvodnením súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co/414/2016, z ktorého vyplýva, že súdy mali za to, že v čase predbežne vykonateľného rozhodnutia Krajského lesného úradu v Trenčíne platil režim ust. § 80 ods. 1 zák. č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a nebolo preto možné disponovať s využitím práva poľovníctva. Ďalej poukazoval na argumentáciu uvedenú vo veci preskúmania rozhodnutia o neschválení zmluvy orgánmi verejnej správy, pričom zdôrazňoval, že ako to vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a z komentárov k Občianskemu zákonníku § 39, neplatný právny úkon nemôže zakladať vznik, zmenu alebo zánik akéhokoľvek právneho úkonu, a to bez ohľadu na to, či takáto zmluva bola orgánmi verejnej správy zaevidovaná, alebo nie. Uviedol, že na neplatnosť zmluvy nielen pre dočasnú vykonateľnosť zmluvy uzavretej medzi Q. a žalobcom, ale pre viacnásobné porušenie Zákona o poľovníctve a Občianskeho zákonníka, žalobca vo svojich podaniach upozornil a nepovažuje za potrebné túto argumentáciu opakovať. Právny záujem na vyslovení navrhovaného petitu odôvodňoval aj tým, že takýto výrok by musel ovplyvniť aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý rozhoduje o kasačnej sťažnosti a zakladal by zároveň aj právo žalobcu proti Q. I. uplatniť si škodu.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Mal za to, že právne posúdenie a posúdenie skutkových okolností bolo konajúcim súdom vykonané správne v súlade s právnymi predpismi a rozhodnutie je dostatočne odôvodnené. S tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní nesúhlasil. Poukázal na to, že tak, ako už uviedol vo vyjadrení zo dňa 19.03.2018, právne postavenie žalobcu by sa vydaním požadovaného rozhodnutia nijako nezmenilo (nezlepší, ani nezhorší), ním požadovaný petit by neodstránil stav právnej neistoty, na ktorý žalobca poukazuje. Uviedol, že v danom poľovnom revíri je žalovaný vlastníkom a správcom viac ako 2/3 poľovných pozemkov z celkovej výmery poľovného revíru, preto je oprávnený sám rozhodnúť o tom, akým spôsobom bude naložené s užívaním poľovného revíru, pričom v tomto prípade bolo rozhodnutím žalovaného ponechať užívanie poľovného revíru vo vlastnej réžii. Navyše, v súčasnosti je v prospech žalovaného zaevidovaná Obvodným lesným úradom v T. zo dňa 26.08.2010 zmluva č. XXXX/XX/XXXXXX-XXX zo dňa 24.08.2010 vlastníkov spoločného poľovného revíru „A.“ o jeho užívaní v zmysle § 12 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve. Práve v zmysle tohto rozhodnutia je oprávnený užívať poľovný revír „A.“ žalovaný. Žalobca svoj naliehavý právny záujem, a to oprávnenie užívať sporný poľovný revír opiera o zmluvu č. XXXX/XX-XX zo dňa 29.04.2008, ktorá však nebola správnym orgánom zaevidovaná. Je nepochybné, že žalobca nepreukázal svoj naliehavý právny záujem, pretože, ak by aj súd vyhovel jeho žalobnému návrhu, a to tak, že žalovaný nie je oprávnený užívať poľovný revír, na jeho právnom postavení by sa nič nezmenilo, keďže v jeho prospech nie je evidovaná žiadna zmluva o užívaní poľovného revíru. Žalovaný mal za to, že Okresný úrad Bánovce nad Bebravou ako prvostupňový správny orgán správne rozhodol, že predmetnú zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva v spoločnom poľovnom revíri „A.“ neschválil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na dôvody rozhodnutia, a to zaevidovanie zmluvy vlastníkov spoločného poľovného revíru „A.“ dňa 26.08.2010 podľa § 12 zák. č.

274/2009 Z. z., keď zaevidovaniu tejto zmluvy nebránila existencia žiadnej inej platnej zmluvy, nakoľko zmluva, ktorú uzatvoril žalobca, nebola schválená podľa § 16 zák. č. 23/1962 Zb. Ďalším dôvodom bola skutočnosť, že v čase podpisu zmluvy medzi nájomcom a prenajímateľom bol poľovný revír „A.“ vyhradeným revírom, čo vyplýva z rozhodnutia MP SR č. 4454/2008-420 zo dňa 19.11.2008 a takúto zmluvu nie je možné schváliť pre rozpor so zákonom, pretože vlastníci poľovných revírov nemohli v tom čase zmluvou o nájme postúpiť výkon práva poľovníctva inej právnickej osobe. Teda uzatvorenú zmluvu pred jej schválením nie je možné brať ako zmluvu uzatvorenú účinne, a preto, ak sa majoritný prenajímateľ, t. j. Q. v čase schvaľovania zmluvy rozhodli od zmluvy odstúpiť, je povinnosťou orgánu štátnej správy takto prejavenu vôľu akceptovať a predloženú zmluvu neschváliť. Žalovaný ďalej mal za to, že žalobca od začiatku zvolil nesprávny inštitút na ochranu svojich tvrdených porušených práv, keď namiesto civilnej žaloby mal podať správnu žalobu smerujúcu proti evidencii zmluvy o užívaní poľovného revíru. V prípade vyradenia zmluvy z evidencie, by sa otvoril priestor pre nové rozhodnutie o užívaní revíru a ďalších podmienkach užívania poľovného revíru. Evidenciu zmluvy je možné zmeniť jedine ako výsledok správnej žaloby, na podanie ktorej už v súčasnosti uplynuli zákonné lehoty.

4. Žalobca v replike k podanému vyjadreniu nesúhlasil s tým, že nemá právny záujem na rozhodnutí súdu. Uviedol, že ak by súd rozhodol, že žalovaný nie je oprávneným užívateľom poľovného revíru „A.“ na základe zmluvy vlastníkov poľovných pozemkov zaevidovanej bývalým Obvodným lesným úradom v T., otvorila by sa možnosť znovu posudzovania veci schválenia zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným a navyše vznikol by žalobcovi právny titul na náhradu škody z dôvodu nevyužívania práva poľovníctva v poľovnom revíri „A.“. Považoval za nesporné, že žalovaný nemohol sa stať platným užívateľom poľovného revíru „A.“ na základe evidencie zmluvy vlastníkov zaevidovanej dňa 26.08.2010 podľa § 12 zák. č. 274/2009 Z.z. nielen pre absolútnu neplatnosť (rozpor so zákonom o poľovníctve; rozpor s Obč. zákonníkom) najmä však so zreteľom na skutočnosť, že v čase uzavretia zmluvy vlastníkov poľovných pozemkov bola schválená zmluva uzavretá medzi žalobcom a Q. bývalým J. s odkladným účinkom odvolania. Zmluva č. XXXX/XX-XX zo dňa 29.04.2008 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, stala sa predbežne vykonateľnou. Za týchto okolností nemali právo Q., ako aj vlastníci poľovných pozemkov disponovať s právom využitia poľovníctva v zmysle § 80 ods. 1 a ods. 3, zák. č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve... Zmluva č. XXXX/XX-XX zo dňa 29.04.2008 je zmluvou, ktorou na podklade návrhu Q., začalo sa správne konanie na bývalom Obvodnom lesnom úrade v T. vo veci schválenia tejto zmluvy podľa Správneho poriadku. Nešlo preto o paakt, ale o dohodu vo forme podľa § 40 ods. 1 Obč. zákonníka, pričom uzavretá dohoda sa mohla zmeniť, alebo zrušiť, iba písomne podľa § 40 ods. 2 Obč. zákonníka. Táto skutočnosť vyplýva aj z článku VI. bod 1 zmluvy č. XXXX/XX-XX, pričom podľa článku VI. Predmetnej zmluvy ods. 2 na zmluvne neupravené otázky sa primerane mali použiť príslušné ustanovenia Obč. zákonníka. Na základe predloženej zmluvy začalo správne konanie a odstúpenie od zmluvy žalovaným nemalo opodstatnenie a navyše zo žiadosti, že Q. nesúhlasia s uzavretou zmluvou, čo v podstate znamenalo, že od svojho návrhu na schválenie zmluvy odstupujú, by bolo relevantné len v prípade, ak by podľa § 30 Správneho poriadku súhlasili všetci účastníci správneho konania, čo sa nestalo. Žalobca znovu upozorňoval na skutočnosť, že v čase, keď bývalý J. v T., zmluvu č. XX XX/XX-XX schválil s odkladným účinkom odvolania, kategória vyhradených revírov v zák. č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve... neexistovala. Nevyžadovalo sa preto rozhodnutie ministerstva o zrušení si práva vyhradenosti v poľovnom revíri a navyše takéto rozhodnutie bolo už vydané.

5. Žalovaný v podanej duplike k replike žalobcu uviedol, že opis stavu pred evidenciou v súčasnosti platnej a zaevidovanej zmluvy o užívaní PR, resp. opis stavu okolo neschválenia zmluvy žalobcu, tak ako ho uvádza žalobca vo vyjadrení, je irelevantný vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na rozhodnutí vo veci, nakoľko jeho právne postavenie sa rozhodnutím súdu nezmení. V prospech žalovaného nie je evidovaná žiadna zmluva o užívaní poľovného revíru „A.“. Výrok súdu v znení žalobného návrhu nedonúti žalovaného, ako väčšinového vlastníka a správcu poľovných pozemkov v danom PR, rozhodnúť na prípadnom zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov o užívaní revíru tak, že sa ním stane žalobca. Žalovaný ako štátny podnik, ktorý je vlastníkom a správcom viac ako 2/3 poľovných pozemkov z celkovej výmery poľovného revíru, v zmysle súčasnej právnej úpravy je oprávnený sám rozhodnúť o tom, akým spôsobom bude naložené s užívaním poľovného revíru, pričom v tomto prípade bolo naposledy vôľou žalovaného ponechať užívanie poľovného revíru vo vlastnej réžii a v súčasnosti nie je dôvod domnievať sa, že do budúcnosti sa toto akokoľvek zmení. V ostatnom poukázal na všetky svoje doterajšie písomné ako i ústne vyjadrenia v spore a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Zároveň žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

7. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalobca uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

8. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

9. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

10. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

11. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v konaní o určovacej žalobe sa správne zaoberal najskôr otázkou naliehavého právneho záujmu na jej podaní v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. (účinného do 30.06.2016, t.j. v čase podania žaloby), § 137 písm. c/ CSP (účinného od 01.07.2016), podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je, alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

12. Civilný sporový poriadok diferencuje žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je (§ 137 písm. c/) a na určenie právnej skutočnosti (§ 137 písm. d/), pričom žaloba na určenie právnej skutočnosti je prípustná výlučne v prípade, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Základnou procesnou podmienkou, a teda východiskom úspešnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c/ CSP, je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Právny záujem žalobcu musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol rozsudkom žalobe meritorne vyhovieť. Pri určovacej žalobe podľa § 137 písm. c/ CSP, žalobný petit znie na určenie, či tu právo je, alebo či tu právo nie je (pozitívna a negatívna určovacia žaloba). Vyhovujúci rozsudok na základe určovacej žaloby, v ktorej žalobca tvrdí existenciu alebo neexistenciu určitého práva, má deklaratórny účinok. Právna úprava zakotvená v OSP rozlišovala medzi určením (ne)existencie práva a právneho vzťahu. Uvedené rozlíšenie nemalo vecný význam. Oba použité pojmy, teda „právo“ a „právny vzťah“, mali rovnaký obsah. Z uvedeného dôvodu, nová právna úprava CSP určenie (ne)existencie právneho vzťahu výslovne neuvádza, pričom týmto k žiadnej materiálnej zmene nedošlo. Predpokladom na procesnú legitimitáciu žalobcu pri pozitívnej určovacej žalobe nie je to, že žalobcovi tvrdené právo patrí. Žalobca môže žiadať aj určenie práva žalovaného (ktoré existuje voči žalobcovi alebo voči inému ďalšiemu žalovanému) samozrejme za predpokladu, že má na tom naliehavý

právny záujem (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 499s).

13. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení je tak základným procesným predpokladom každej tzv. určovacej žaloby, bez jeho existencie je vylúčené zaobranie sa takouto žalobou vecne. Otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe sa súd musí zaoberať už po začatí konania, pričom naliehavý právny záujem na požadovanom určení musí byť daný aj v čase jeho rozhodnutia. Teda súd musí mať existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v každom štádiu konania preukázanú. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorej vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva, alebo neistoty v jeho právnom vzťahu; záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá teda posúdenie, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva a či snáď spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení treba skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podanou žalobou a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby.

14. Vychádzajúc z uvedeného sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a rovnako tak aj so závermi súdu o zamietnutí žaloby z tohto dôvodu.

15. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že vydaním požadovaného rozhodnutia, že žalovaný nie je oprávnený užívať poľovný revír „A.“ by sa na právnom postavení žalobcu nič nezmenilo. Zmluva, o ktorú opiera žalobca svoje oprávnenie predmetný poľovný revír užívať, nebola správnym orgánom schválená, nakoľko táto bola uzavretá v čase, keď bol dotknutý poľovný revír vyhradený podľa § 18 ods. 1 zák. č. 23/62 Zb., a to v období od 04.02.2000 do 29.05.2010, t.j. aj v čase uzavretia zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva predloženej žalobcom na schválenie. V prospech žalobcu nie je registrovaná žiadna zmluva, ktorá by ho oprávňovala vykonávať právo poľovníctva v poľovnom revíri „A.“ Žalovaný je majoritným vlastníkom pozemkov začlenených do predmetného poľovného revíru, z ktorej skutočnosti mu vyplývajú oprávnenia rozhodovať o tom, akým spôsobom bude naložené s užívaním poľovného revíru. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní produkoval námietky vzťahujúce sa ku kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/117/2016 a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/414/2016, ani tieto, vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovi nesvedčí žiaden titul na užívanie poľovného revíru „A.“, nie sú spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť výroku napadnutého rozhodnutia. Nakoľko žalobca neuviedol vo svojom odvolaní žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé k odlišnému, v prospech odvolateľa spôsobilému rozhodnutiu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny za použitia ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. O trovách odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a intervenientov odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že im právo na náhradu vo vzťahu k žalobcovi nepriznal, a to napriek ich plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže týmto preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

18. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).